

altsaa Forbryder, nu skal man gøre noget, og nu skrider man ind, man anbringer ham paa en Opdragelsesanstalt. Og nu for nogle Dage siden faar jeg Sagen med den store Dreng, der nu er 15 Aar, nu er det galt med ham, nu skal han ogsaa paa Opdragelsesanstalt. Men hvis man, da den fattige Moder dør fra sine Børn, eller i 1907, da man fra Skolen meddeler, at Børnene er sultne, pjaltede og urenlige, var skredet ind og havde ydet den gamle Kvinde en saadan Huslejhjælp — hun fik for Resten slet ikke Hjælp fra Kommunen —, at hun kunde have lejet sig en Løjlighed til 20—25 Kr. og kunde have været noget for de Børn, saa er det højst sandsynligt, at det ikke var gaaet dem ilde.

I Virkeligheden har Jægerspris været et Slags Dæksmiddel for mange af de Myndigheder, hvis Pligt det var at hjælpe Hjemmene og Børnene. Man har, fordi Hjemmet var i Nød, i mange Tilfælde tvunget de vedkommende til at afstaa deres Børn i Stedet for at yde direkte Hjælp. Bestyrelsen for Jægerspris har for øvrigt oplyst i en af sine Aarsberetninger, at det er kommet til dens Kundskab i enkelte Tilfælde, at et Sogneraad har misbrugt Stiftelsen, idet det har villet fri sig for sine økonomiske Forpligtelser ved at faa de vedkommende Børn anbragte paa Jægerspris. I saadanne Tilfælde, hvor man er blevet klar derover, har man naturligvis ikke villet tage sig af Børn ude i Landkommunerne. Men overfor Børn fra denne store og rige Stad og fra en stor Del af de store Købstæder i Danmark har Hjælpekassebestyrelserne nægtet at opfylde deres Forpligtelser, de har ikke kunnet eller ikke villet, og mange Enker har maattet afstaa deres Børn til Trods for, at de kunde have været hjulpet til at beholde dem, naar de blot havde faaet en ringe Hjælp, 50, 100 eller nogle faa Hundrede Kroner.

Hvorledes stiller man sig i det hele baade her og andetsteds overfor, hvad jeg vil kalde den elementære Børnepleje? Man har en hel Mængde Asyler i København, men ikke tilstrækkeligt, og i en Del af disse faar Børnene ikke Mad, de sidder sultne dérinde, og de forlader Asylet uden at faa en Smule Mad. Plejemødrene ved det, men de har ikke Raad til at give dem Mad. Er det da ikke Statens, Kommunens Opgave at komme disse sultne fattige til Hjælp? Disse Børnehjem, Vuggestuer o. s. v. kæmper med økonomiske Vanskeligheder, og i Kraft af disse økonomiske Vanskeligheder er det, at mange af de fattige Mødre nødes til at afstaa deres

Børn. Jeg skal nævne et Eksempel paa de fortvivlede Forhold, her er til Stede. Ærede Medlemmer har vel nok i de sidste Dage læst om en Begivenhed, der er forefaldet i St. Kongensgade, om en Kvinde, som skulde have forsøgt at tage sin 7—8-aarige Dreng af Dage. Hun har tidligere siddet arresteret for at have forvoldt et Barns Død, men det kunde ikke opklares. Man mente, det var paa Grund af grov Uagtsomhed, at hun havde forvoldt Barnets Død. Det var en lille Pige, som hun havde i Dagpleje, Moderen var Fabrikarbejderske. Da jeg talte med Moderen, viste det sig, at den lille 3-aars Pige havde været anbragt i 52 forskellige Dagplejehjem, inden hun kom der, og det var i Regelen fattige, usle Hjem. Der var ingen Steder, hvor saadan en fattig Kvinde kunde faa anbragt sit Barn i Dagpleje. Vi maa tage de for os liggende Opgaver op, søge tilvejebragt Foranstaltninger, som tjener til at holde Barnet i det Midtpunkt, i den Skure, hvori det i Øjeblikket er, naar vi ser bort fra Elendigheden. Det er i Virkeligheden det bedste, det rigtigste.

Inden jeg slutter min Omtale af denne Sag, vil jeg udtale min Forundring over, at man har været saa imødekommende overfor Anmodningen fra det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) om at tage ud paa Jægerspris, medens det har været overordentlig vanskeligt for mig at faa Rigsdagsmænd til at se f. Eks. paa de pryglede Børn, som jeg Tid efter anden har bedt dem om at tage sig af eller har haft med mig herude. De har været Luft, fuldstændig Luft. Jeg omtalte for nogle faa Aar siden en Lærerinde i denne By, som havde brugt Øgenavne til Børnene, kaldt en lille Pige „Lusemarie“, pryglet hende og i det hele taget været meget simpel og raa. Kultusministeren sagde: Ja, det er jo forfærdeligt, men der blev ikke gjort det mindste mod denne Kvinde. For nogle Dage siden kom en Arbejder her i København til mig med sin lille Pige, som havde faaet den ene Øreflip revet løs af denne Lærerinde. Det bryder man sig ikke om, hvad kommer det en ved? Ja, enkelte Rigsdagsmænd har jeg kunnet faa til at følge mig paa min Vej. Jeg kommer f. Eks. til at tænke paa et Besøg, som det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen) og det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) aflagde hos en Kvinde, der havde været paa Jægerspris. Jeg antager, at de ærede Medlemmer aldrig vil glemme det Indtryk af Hjælpeløshed, som det arme Kvindemenneske frembød, og